

Arrest

nr. 287 798 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 - 61 / 5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 28 januari 2016 en verzoekt dezelfde dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 28 februari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 30 augustus 2018.

1.2. Op 4 januari 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 19 maart 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. De Raad verwerpt bij arrest nr. X van 24 oktober 2019 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 23 januari 2020 verzoekt verzoeker een derde keer om internationale bescherming. Dit volgend verzoek wordt door de commissaris-generaal op 10 augustus 2020 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 26 januari 2021 dient verzoeker zijn huidige en vierde verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt door de commissaris-generaal op 22 maart 2021 niet-ontvankelijk verklaard. De Raad vernietigt deze beslissing bij arrest nr. 261 176 van 27 september 2021. Op 17 maart 2022 beslist de commissaris-generaal andermaal tot de niet-ontvankelijkheid van het vierde verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend aan verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

Feitenrelaas

U diende op 28 januari 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u een Afghaans staatsburger was van Pashtounse afkomst. U verklaarde nog dat u afkomstig was van het dorp Shpola (district Deh Bala, ook wel Haska Mena genoemd, provincie Nangarhar). Uw geboortedatum werd vastgesteld op 31 januari 2001.

U verklaarde dat u drie neven had die eerst bij de Taliban en later bij Daesh (Islamitische Staat, IS) aangesloten waren. Uw vader was een soldaat in het Afghaans nationaal leger (ANA). Daesh eiste per dreigbrief van uw vader dat hij zijn werk voor het ANA zou stopzetten, wat hij niet deed. Daarna kwamen er Daeshleden naar uw huis. Ze schoten op uw vader en u werd door hen meegenomen. Ze wilden dat u een zelfmoordaanslag in Jalalabad zou plegen. Na tien dagen kon u ontsnappen met behulp van uw jeugdvriend A.H. Hierna keerde u terug naar haar huis. Uw moeder had geen informatie over uw vader. Deze problemen deden u uw land verlaten in het najaar van 2015. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreesde u Daesh en uw neven die bij Daesh zitten. Ook vreesde u omwille van uw verblijf in Europa als ongelovige beschouwd te worden.

U legde volgende documenten neer: een taskara op uw naam, kleurenkopieën van twee badges op naam van M., een kleurenkopie van een Kabulbank bankkaart op naam van M., een enveloppe, kleurenkopieën van twee foto's, een kleurenkopie van een certificaat en een brief van uw Belgische school.

Op 1 maart 2018 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaarde herkomst uit het dorp Shpola, gelegen in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. Evenmin kon er geloof worden gehecht aan uw aangenomen profiel, uw familiale situatie en uw asielerelatie. U legde zelfs tegenstrijdige verklaringen af over de naam van uw vader, en of hij nog leefde of niet. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en legde er een kopie van een bankkaart van uw oom, foto's uit Afghanistan en kopieën van niet-nader gespecificeerde documenten neer. Op 30 augustus 2018 bevestigde de RVV bovenstaande beoordeling en beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Op 4 januari 2019 diende u uw tweede verzoek om internationale bescherming in. U volhardde in uw eerder aangehaalde herkomst en problemen. U verwees opnieuw naar uw eerder neergelegde foto's van vrienden die in het leger zaten of naar huis waren teruggekeerd en werden gedood door Daesh. Tevens verwees u weer naar uw eerdere verklaringen omtrent E. die werd gedood door een drone van de autoriteiten en zijn broer A.H. die zich hierdoor bij Daesh heeft aangesloten en stelde u dat u zelfs de namen van hun zussen en hun moeder kent. Indien het CGVS twijfelde over uw afkomst zou u het Commissariaat foto's kunnen tonen van de kleinste dingen. Die zou u dan beantwoorden. U vroeg het CGVS om u opnieuw uit te nodigen en u vragen te stellen over uw dorp en uzelf. Ook verklaarde u dat één dag zonder problemen in Afghanistan onmogelijk is. Het deed u pijn om jongens te zien die zeggen dat ze Afghaan zijn en een positieve beslissing krijgen, terwijl ze in werkelijkheid van een ander land afkomstig zijn. U wilde in België naar school blijven gaan en blijven werken. Uw werkgever zei u dat u bij hem mocht blijven werken indien u documenten kreeg. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreesde u te worden gedood door Daesh en uw neven die lid zijn van Daesh. Om uw verklaarde herkomst uit Shpola aan te tonen legt u een bevestigingsbrief van de dorpsoudsten neer. Uw tweede verzoek werd op 19 maart 2019 niet-ontvankelijk verklaard, gezien u geen verklaringen aflegde of documenten neerlegde die een ander licht wierpen op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw

herkomst uit Shpola, Deh Bala of op uw profiel, uw familiale situatie of uw asielrelaas. De RVV volgde deze beslissing en verwierp uw beroep op 24 oktober 2019.

Zonder België te verlaten diende u op 23 januari 2020 uw derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u geboren bent in Shpola maar dat u steeds hebt gewoond in het dorp Akakhel dat op vijf minuten wandelen van Shpola ligt. Jongens hadden u aangeraden om niet te zeggen dat u steeds in Akakhel had gewoond. U moest van de jongens in het centrum zeggen dat uw oom langs moederskant, die in het leger zat, uw vader was terwijl uw vader in werkelijkheid een boer was. Op een dag, 13 jaar geleden, ging u de dieren halen en vond u uw vader dood terug. U vermoedde dat hij vermoord werd door zijn neven die bij de taliban waren en met wie jullie vroeger een landconflict hadden. Zij hebben al jullie grond in Shpola geconfisqueerd. Ongeveer vijf jaar geleden vroegen uw vaders neven u om de taliban te vervoegen. U wilde dit niet en vervolgens regelde uw oom uw reis uit Afghanistan. Tevens vreesde u in het leger te moeten gaan. U verklaarde ook dat uw neef, die in het leger zat, vermoord werd. Ter staving van uw derde verzoek legde u een taskara, een taskara van uw broer, een overlijdensakte van uw vader, een schoolattest, een foto van een legerbadge, een foto van posts op sociale media, foto's van u en van mensen die werden vermoord door uw neven en een enveloppe neer. Op 12 augustus 2020 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk. Uw gewijzigde verklaring over het dorp waar u zou gewoond hebben, veranderde immers niets aan de vaststelling dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u uit het district Deh Bala afkomstig was. Er kon dus ook geen geloof gehecht worden aan uw nieuwe verklaringen over de problemen die u en uw familie daar zouden hebben gehad. U maakte dus ook uw vrees ingelijfd te worden door de taliban, Daesh of het ANA niet aannemelijk. Uit de verklaring dat uw neef, die bij het ANA zat, in een gevecht gedood werd kon geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde afgeleid worden, temeer gezien u geen zicht gaf op uw werkelijke herkomst. De documenten die u neerlegde konden niet opwegen tegen deze vaststellingen, temeer omdat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 26 januari 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat u in het dorp Akakhel geboren bent en er tot uw vertrek uit Afghanistan vijf jaar geleden gewoond hebt. U verklaart dat u problemen hebt met uw verwanten, die eerst bij de taliban en later bij Daesh aangesloten waren. U legt verder geen bijkomende verklaringen af, maar wil uw verklaringen over uw herkomst kracht bijzetten met nieuwe documenten: een brief van de dorpsouderen om uw herkomst aan te tonen, een foto van de tweede 'chief' van het dorp, een bankkaart van uw oom K.S., een foto van het lichaam van een dorpeling met de naam A.H., een document van de Kabul Bank van een jeugdvriend met de naam H., foto's van u zelf, en twee enveloppen. Op 21 september 2021 maakt u via uw advocaat volgende stukken over: een krantenartikel over de veiligheidssituatie in Afghanistan en een foto van uw Afghaans paspoort, afgegeven op 26 februari 2021 door het Consulaat van Bonn.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart wel dat u stress hebt en enorm lijdt (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 1 maart 2021, punt 12). Daaruit kan echter niet zomaar afgeleid worden dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de standaardprocedure. Bovendien haalt u zelf geen bijzondere procedurele noden aan bij het indienen van uw vierde verzoek om internationale bescherming (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, 1 maart 2021).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste, tweede en derde verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. Er kon evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw profiel, uw familiale situatie en uw asielaanspraak. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

In uw tweede verzoek legde u geen verklaringen af of documenten neer die een ander licht konden werpen op deze vaststellingen. Uw beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd verworpen. In uw derde verzoek wijzigde u uw verklaringen over het dorp waar u precies van afkomstig was en over het beroep van uw vader. Deze elementen konden echter geen ander licht werpen op de vaststelling dat u niet afkomstig was uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS in uw derde verzoek en de beroepstermijn is intussen verlopen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U verklaart nu, in tegenstelling tot uw vorige verzoek, dat u niet alleen opgegroeid maar ook geboren bent in het dorp Akakhel (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 5, punt 10). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit het district Deh Bala, kan deze gewijzigde verklaring uw kans op internationale bescherming niet vergroten. Dat u aanvankelijk stelde in het dorp Shpola geboren en getogen te zijn, later stelde in Shpola geboren, maar in Akakhel getogen te zijn en nu weer stelt dat u in Akakhel geboren en getogen bent, toont enkel aan dat u er niet voor terugdeinst uw verklaringen zo vaak aan te passen als u zelf wenselijk acht in de hoop kans te maken op internationale bescherming. Uw algemene geloofwaardigheid, die al aangetast was door uw bedrieglijke verklaringen in het verleden, wordt zo nog verder teniet gedaan.

U legt wel documenten neer waarmee u uw verklaringen over uw herkomst wil ondersteunen (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Hier moet in eerste instantie worden opgemerkt dat u in het verleden reeds documenten neerlegde om uw beweerde herkomst uit Shpola te ondersteunen. Dat u nu plots documenten aanbrengt die op uw herkomst uit Akakhel moeten wijzen, toont dus vooral aan dat u in staat bent om op frauduleuze wijze documenten te bekomen en er niet voor terugdeinst deze neer te leggen. Het blijkt ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

De bewijswaarde van de brief van de dorpsouderen wordt nog verminderd doordat er geen datum op vermeld staat. Bovendien zou hij opgesteld zijn door de prominenten van het dorp, maar wordt enkel uw herkomst uit het district Deh Bala bevestigd (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Deze algemeenheid doet verder afbreuk aan de bewijswaarde. Nog wordt er in het document vermeld dat

u zich in het buitenland bevindt (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18), wat erop wijst dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zo vermindert de bewijswaarde van het stuk eens te meer.

Daarnaast legt u een foto neer waarover u verklaart dat de tweede 'chief' van het dorp er op afgebeeld is. Hij zou omgekomen zijn door een autobom en uw oom K.S. zou in datzelfde incident gewond geraakt zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Geen van deze elementen blijkt echter uit de foto die u neerlegt. De foto is immers dermate onduidelijk dat de identiteit van de afgebeelde persoon er niet uit kan worden afgeleid, en evenmin in welke omstandigheden hij overleden zou zijn. Zelfs al betreft dit de persoon die u bedoelt en zelfs al zou uw oom in hetzelfde incident gewond geraakt zijn, dan nog biedt deze foto geen steun voor uw bewering dat u tot vlak voor uw komst naar Europa in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar zou hebben gewoond.

Met de bankkaart van uw oom K.S. wil u aantonen dat uw oom bij het ANA werkt. Zijn zoon S. zou omgekomen zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Deze elementen hebt u al aangebracht in uw vorige verzoeken en zijn dus geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw herkomst, uw profiel, uw familiale situatie en uw vluchtmotieven volstaat het simpelweg verwijzen naar het werk van uw oom en naar de dood van uw neef niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De bankkaart biedt overigens geen informatie over een eventuele familieband tussen u en de bezitter van de kaart (wiens naam overigens niet vermeld staat) (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18), noch over uw herkomst, profiel, familiale situatie of vluchtmotieven.

U legt nog foto's neer van het lichaam van een zekere A.H., een Daeshlid uit uw dorp. Hij zou door een drone van de overheid gedood zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). De identiteit van de afgebeelde persoon blijkt niet uit de foto's. De foto's geven evenmin informatie over de manier waarop hij om het leven zou gekomen zijn, noch over de plaats waar of het tijdstip waarop dit gebeurde. Deze foto's bieden dus geen steun voor uw verklaring dat u tot vlak voor uw komst naar Europa in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar zou hebben gewoond.

Daarnaast legt u documenten van de Kabul Bank op naam van een zekere H. neer. Los van het feit dat de inhoud van het document onleesbaar is (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18), kunnen andermans documenten geen steun bieden voor uw beweringen over uw herkomst uit Deh Bala, gezien ze simpelweg geen betrekking hebben op u.

Nog legt u foto's van uzelf neer die in 'uw' district [Deh Bala] genomen zouden zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Uit de foto's valt niet af te leiden waar of wanneer ze genomen zijn. De jongen op de foto's is zo jong dat niet met zekerheid gesteld kan worden dat u het bent. Zelfs al bent u inderdaad de afgebeelde persoon, en zelfs al werden de foto's werkelijk in Deh Bala getrokken, dan nog wijzen de foto's er enkel op dat u eens in Deh Bala bent geweest, en bieden ze geen steun voor uw verklaring dat u tot vlak voor uw komst naar Europa in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar zou hebben gewoond.

Uw paspoort dat, gelet op de afgiftedatum, allicht enkel is aangevraagd met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, bevestigt hoogstens uw Afghaanse nationaliteit en uw herkomst uit de provincie Nangarhar. Het document biedt geen enkele informatie over uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar Europa, en evenmin over uw profiel of uw familiale situatie.

De enveloppen tenslotte tonen aan dat u post ontving uit Kabul en uit Nangarhar. Ze bieden geen steun voor uw beweringen over uw herkomst uit Deh Bala.

Gelet op al bovenstaande vaststellingen blijkt dat u nog steeds geen zicht wil bieden op uw herkomst. U legt daarnaast geen bijkomende verklaringen af die een ander licht werpen op de vaststelling dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over uw profiel, uw familiale situatie en uw vluchtmotieven. Op die manier laat u bewust het CGVS in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

U stelt wel problemen te vrezen met uw verwanten die vroeger bij de taliban en later bij Daesh aangesloten waren (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 20). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw profiel, uw herkomst en uw familiale situatie, kan ook aan uw verklaring dat uw verwanten nu bij Daesh zijn aangesloten geen geloof worden gehecht.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw "Verklaring volgend verzoek" op de DVZ werd afgenomen op 1 maart 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie. U legt wel een artikel over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan neer, maar dit artikel heeft geen betrekking op u persoonlijk en kan bovenstaande vaststellingen dus niet ombuigen.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in

de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen,

is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b), 48/5, § 2, 48/6, § 5, 57/6/2, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat de Raad op 27 september 2021 in arrest nr. 261 176 de beslissing houdende weigering van internationale bescherming van 22 maart 2021 vernietigde en dat de verwerende partij op geen enkele wijze met dit arrest heeft rekening gehouden en op 17 maart 2022 een nieuwe beslissing neemt die zij verkeerdelijk kwalificeert als een vierde asielaanvraag. De verwerende partij, aldus verzoeker, heeft geen nieuw onderzoek gevoerd, minstens heeft zij de informatie van na het arrest nr. 261 176 en die zij in de bestreden beslissing aanwendt, niet door middel van een schriftelijk of persoonlijk gehoor tegensprekelijk met hem afgetoetst. De verwerende partij heeft evenmin door middel van enig gehoor afgetoetst of verzoeker *réfugié sur place* is geworden, dit wil zeggen nagegaan of door de grondig gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan ook geen nieuwe redenen voor een verzoek om internationale bescherming tot stand zijn gekomen. Er ligt volgens verzoeker een schending van de hoorplicht voor en volgens hem is het administratief dossier onvoldoende en laat dit de Raad niet toe om een beslissing te nemen. Het voormelde arrest nr. 261 176 verplichtte de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen nadat zij verzoeker met de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan had geconfronteerd, minstens hem de gelegenheid had gegeven dit tegen te spreken, al dan niet met documentatie, hetgeen kennelijk niet is gebeurd. Evenmin, nog steeds volgens verzoeker, heeft de verwerende partij nagegaan of de bestreden beslissing leidt tot de schending van het verbod op refoulement.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- RvV 27 september 2021, nr. 261.176 (stuk 3);
- verklaring volgend verzoek *d.d.* 1 maart 2021 (stuk 4).

2.2.2. Op 20 december 2022 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin wordt ingegaan op zijn verwestering en waarbij de volgende stukken worden gevoegd:

- aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met 23 gevoegde stukken (stuk 1);
- UNHCR, "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*", februari 2022 (stuk 2).

2.2.3. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022.

2.2.4. Verzoeker maakt op 10 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met nieuwe elementen in verband met de verwestering, meer bepaald:

- foto's van het kerstfeest dat hij bijwoonde (stuk 1);
- getuigenis van mevrouw D. (stuk 2).

2.2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker in een aanvullende nota duidelijkere foto's van stuk 1, zoals gevoegd bij de aanvullende nota van 10 maart 2023, neer.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 maart 2022, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij zijn huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe feiten of elementen aangebracht en beschikt het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.6. Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming van 28 januari 2016 nam de commissaris-generaal op 28 februari 2018 de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Geoordeeld werd dat geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde herkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar en evenmin aan de verklaringen over het profiel, de familiale situatie en het vluchtrelaas. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd in arrest nr. 208 486 van 30 augustus 2018. Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in.

In verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal op 19 maart 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek aangezien hij geen verklaringen aflegde of documenten neerlegde die een ander licht konden werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van het eerste verzoek. De Raad verwierp bij arrest nr. 228 972 van 24 oktober 2019 het tegen deze beslissing door verzoeker ingestelde beroep.

In zijn derde verzoek om internationale bescherming van 23 januari 2022 wijzigde verzoeker zijn verklaringen over het dorp waar hij precies van afkomstig was en over het beroep van zijn vader. De commissaris-generaal verklaarde dit derde verzoek op 10 augustus 2020 niet-ontvankelijk omdat de nieuwe elementen geen ander licht konden werpen op de vaststelling dat verzoeker niet afkomstig was uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. Verzoeker diende binnen de daartoe voorziene beroepstermijn geen beroep in tegen deze beslissing, waardoor deze thans definitief is geworden, hetgeen door verzoeker ook wordt erkend in het verzoekschrift.

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Op 26 januari 2021 dient verzoeker zijn huidig en wel degelijk vierde verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart thans, in tegenstelling tot zijn vorig verzoek, dat hij niet alleen opgegroeid maar ook geboren is in het dorp Akakhel. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn herkomst uit het district Deh Bala, kan, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, deze gewijzigde verklaring zijn kans op internationale bescherming niet vergroten. Dat verzoeker aanvankelijk stelde in het dorp Shpola geboren en getogen te zijn, later stelde in Shpola geboren maar in Akakhel getogen te zijn en nu weer stelt dat hij in Akakhel geboren en getogen is, toont enkel aan dat hij er niet voor terugdeinst om verklaringen zo vaak aan te passen als hij zelf wenselijk acht in de hoop kans te maken op internationale bescherming.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure heel wat documenten neer (administratief dossier, map documenten). Deze documenten zijn door de commissaris-generaal beoordeeld en terdege meegenomen in de bestreden beslissing:

“U legt wel documenten neer waarmee u uw verklaringen over uw herkomst wil ondersteunen (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Hier moet in eerste instantie worden opgemerkt dat u in het verleden reeds documenten neerlegde om uw beweerd herkomst uit Shpola te ondersteunen. Dat u nu plots documenten aanbrengt die op uw herkomst uit Akakhel moeten wijzen, toont dus vooral aan dat u in staat bent om op frauduleuze wijze documenten te bekomen en er niet voor terugdeinst deze neer te leggen. Het blijkt ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

De bewijswaarde van de brief van de dorpsouderen wordt nog verminderd doordat er geen datum op vermeld staat. Bovendien zou hij opgesteld zijn door de prominenten van het dorp, maar wordt enkel uw herkomst uit het district Deh Bala bevestigd (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Deze algemeenheid doet verder afbreuk aan de bewijswaarde. Nog wordt er in het document vermeld dat u zich in het buitenland bevindt (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18), wat erop wijst dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zo vermindert de bewijswaarde van het stuk eens te meer.

Daarnaast legt u een foto neer waarover u verklaart dat de tweede ‘chief’ van het dorp er op afgebeeld is. Hij zou omgekomen zijn door een autobom en uw oom K.S. zou in datzelfde incident gewond geraakt zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Geen van deze elementen blijkt echter uit de foto die u neerlegt. De foto is immers dermate onduidelijk dat de identiteit van de afgebeelde persoon er niet uit kan worden afgeleid, en evenmin in welke omstandigheden hij overleden zou zijn. Zelfs al betreft dit de persoon die u bedoelt en zelfs al zou uw oom in hetzelfde incident gewond geraakt zijn, dan nog biedt deze foto geen steun voor uw bewering dat u tot vlak voor uw komst naar Europa in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar zou hebben gewoond.

Met de bankkaart van uw oom K.S. wil u aantonen dat uw oom bij het ANA werkt. Zijn zoon S. zou omgekomen zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Deze elementen hebt u al aangebracht in uw vorige verzoeken en zijn dus geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw herkomst, uw profiel, uw familiale situatie en uw vluchtmotieven volstaat het simpelweg verwijzen naar het werk van uw

oom en naar de dood van uw neef niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De bankkaart biedt overigens geen informatie over een eventuele familieband tussen u en de bezitter van de kaart (wiens naam overigens niet vermeld staat) (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18), noch over uw herkomst, profiel, familiale situatie of vluchtmotieven.

U legt nog foto's neer van het lichaam van een zekere A.H., een Daeshlid uit uw dorp. Hij zou door een drone van de overheid gedood zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). De identiteit van de afgebeelde persoon blijkt niet uit de foto's. De foto's geven evenmin informatie over de manier waarop hij om het leven zou gekomen zijn, noch over de plaats waar of het tijdstip waarop dit gebeurde. Deze foto's bieden dus geen steun voor uw verklaring dat u tot vlak voor uw komst naar Europa in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar zou hebben gewoond.

Daarnaast legt u documenten van de Kabul Bank op naam van een zekere H. neer. Los van het feit dat de inhoud van het document onleesbaar is (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18), kunnen andermans documenten geen steun bieden voor uw beweringen over uw herkomst uit Deh Bala, gezien ze simpelweg geen betrekking hebben op u.

Nog legt u foto's van uzelf neer die in 'uw' district [Deh Bala] genomen zouden zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 1 maart 2021, punt 18). Uit de foto's valt niet af te leiden waar of wanneer ze genomen zijn. De jongen op de foto's is zo jong dat niet met zekerheid gesteld kan worden dat u het bent. Zelfs al bent u inderdaad de afgebeelde persoon, en zelfs al werden de foto's werkelijk in Deh Bala getrokken, dan nog wijzen de foto's er enkel op dat u eens in Deh Bala bent geweest, en bieden ze geen steun voor uw verklaring dat u tot vlak voor uw komst naar Europa in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar zou hebben gewoond.

Uw paspoort dat, gelet op de afgiftedatum, allicht enkel is aangevraagd met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, bevestigt hoogstens uw Afghaanse nationaliteit en uw herkomst uit de provincie Nangarhar. Het document biedt geen enkele informatie over uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar Europa, en evenmin over uw profiel of uw familiale situatie.

De enveloppen tenslotte tonen aan dat u post ontving uit Kabul en uit Nangarhar. Ze bieden geen steun voor uw beweringen over uw herkomst uit Deh Bala."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze terechte en pertinente overwegingen volledig ongemoeid laat, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde documenten treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker nog steeds geen zicht wil bieden op zijn herkomst. Daarnaast legt hij geen bijkomende verklaringen af die een ander licht kunnen werpen op de vaststelling dat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde over zijn profiel, zijn familiale situatie en zijn vluchtmotieven. Waar verzoeker stelt problemen te vrezen met zijn verwanten die vroeger bij de taliban en later bij Daesh aangesloten waren, merkt de Raad op dat, aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan zijn profiel, herkomst en familiale situatie, er ook aan zijn verklaring dat zijn verwanten nu bij Daesh aangesloten zijn geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker laat deze overwegingen in het verzoekschrift geheel onverlet.

2.3.7. Waar verzoeker in het verzoekschrift een schending van de hoorplicht opwerpt en hekelt dat hij na de machtsovername en meer nog na het vernietigingsarrest van de Raad met nr. 261 176 niet (opnieuw) werd gehoord, wijst de Raad op het volgende.

Verzoeker gaat met dit betoog vooreerst voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden, die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen, eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door

verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker terecht wijst op de machtsovername door de taliban en de vernietiging van de eerste beoordeling van zijn huidig verzoek door de Raad bij arrest nr. 261 176 van 27 september 2021 omdat de volatiele veiligheidssituatie noopte tot een nader onderzoek, stipt de Raad aan dat hij, zoals hoger reeds uiteengezet, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's van de partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende volgende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek weliswaar dateert van 1 maart 2021, aldus voor de machtsovername door de taliban, doch dat dit niet inhoudt dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken. Zo kan in de bestreden beslissing terecht als volgt worden gelezen: *“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw “Verklaring volgend verzoek” op de DVZ werd afgenomen op 1 maart 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”*

De Raad wijst er bovendien nog op dat, zo weze herhaald, het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald en dat verzoeker zijn opmerkingen en stukken niet enkel gedurende het persoonlijk onderhoud kan neerleggen, maar dat hij dit ook daarbuiten kan doen. Dit laatste volgt uit artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon de mogelijkheid hebben om aanvullende opmerkingen en stukken aan het commissariaat-generaal over te maken, waarna ze bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee door de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te worden gehouden indien deze tijdig bezorgd werden. Ten andere kan verzoeker er niet aan voorbijgaan dat zijn huidig verzoek reeds zijn vierde verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker reeds enigszins vertrouwd is met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat hij

alle nodige stukken, die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming, dient aan te brengen.

Verzoeker werd niet opnieuw gehoord in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en na het voornoemde vernietigingsarrest nr. 261 176. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Hoewel verzoeker niet opnieuw werd gehoord in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en hij geen bijkomende stukken over de gevolgen hiervan op zijn nood aan internationale bescherming overmaakte, wijst de Raad erop dat de verwerende partij middels de bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in haar aanvullende nota van 3 maart 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

2.3.8. In zijn aanvullende nota's gaat verzoeker uitgebreid in op zijn vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering. In zijn aanvullende nota van 20 december 2022 citeert verzoeker uit algemene landeninformatie en koppelt hij hieraan een vrees voor vervolging omwille van zijn 'verwestering' en zijn terugkeer uit Europa na jarenlang verblijf. Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoeker dat hij reeds op veertienjarige leeftijd Afghanistan is ontvlucht en in Europa is aangekomen in 2016, dat hij momenteel eenentwintig jaar is en intussen bijna zes jaar in België verblijft, dat hij perfect geïntegreerd is, naar school ging waar hij Frans leerde, dat hij in 2019 is gestart met een alternerende middelbare opleiding '*commis de cuisine*', dat hij een werk-studiecontract had in twee restaurants in Durbuy van 18 september 2018 tot 7 oktober 2020 en dat hij ook als student in de horeca heeft gewerkt. Hij werpt op dat meerdere mensen bevestigen dat hij goed geïntegreerd is. Hij wijst erop dat hij sinds zijn aankomst in België weigert om traditionele Afghaanse kledij te dragen en zich gedraagt als een westerse jonge man. Na zes jaren in België heeft hij vele westerse waarden geïntegreerd en een levenswijze, met name wat zijn godsdienstige praktijk en zijn (extra-)professionele activiteiten betreft, die onverenigbaar is met het door de taliban opgelegde maatschappijmodel. Hij stelt voorts een grote afschuw te hebben voor de taliban die zeer extreme ideeën aanhangen en die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn vader. Hij besluit dat hij duidelijk zijn leven hier al heeft heropgebouwd en de westerse normen en waarden heeft geïntegreerd die diametraal staan tegenover de *sharia*-leer die de taliban aan iedereen willen opleggen. Bij de aanvullende nota van 10 maart 2023 voegt verzoeker foto's van het kerstfeest dat hij heeft gevierd bij een van zijn collega's, met wie hij hechte banden heeft ontwikkeld en die hem steunt, en haar familie, alsook een getuigenis van die collega.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting*

of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu wordt niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Evenmin wordt betwist dat verzoeker, die geboren is op 31 januari 2001, op veertienjarige leeftijd zijn land van herkomst heeft ontvlucht en net geen vijftien jaar was toen hij in België op 28 januari 2016 als niet-begeleide minderjarige een beschermingsverzoek indiende. Gelet op zijn minderjarigheid bij zijn aankomst in België werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Sinds 31 januari 2019 is verzoeker meerderjarig. Hij verblijft heden zeven jaar onafgebroken in België en is een jongvolwassene van 22 jaar oud.

Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een deel van zijn adolescentie in België doorgebracht. Deze laatste jaren van adolescentie vormen een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving heeft verzoeker zich al dan niet (on)bewust ‘westerse’ waarden en gedragingen eigen gemaakt.

Uit de talrijke stukken gevoegd bij de aanvullende nota's van verzoeker blijkt dat verzoeker in hoge mate geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Hij ging naar school, waar hij Frans leerde, startte een alternerende middelbare opleiding als ‘*commis de cuisine*’, voltooide tot grote tevredenheid van zijn werkgevers stages in twee restaurants te Durbuy en is sinds juni 2022 chef in een restaurant, eveneens te Durbuy. Er liggen tal van getuigenissen en referentiebrieven voor, zowel van ouders van een leerling met wie hij school liep, van collega's, werkgevers en restauranteigenaars en van de persoon die hem sinds 2017 sociaal begeleidt. Gelet op het profiel van deze personen, het aantal getuigenissen en het feit dat deze een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan aan deze stukken een zekere bewijswaarde worden toegekend. Uit het geheel van deze stukken blijkt onder meer dat verzoeker een voorbeeldige leerling, stagiair, collega en werknemer was/is, dat hij goed Frans spreekt, een sterke wil heeft getoond om zich te integreren, een netwerk heeft opgebouwd, openstaat voor eenieder ongeacht religie, geen problemen had om te werken voor vrouwelijke werkgevers, zeer gemotiveerd is en zich heeft opgewerkt tot chef in een restaurant, waar hij nieuwe collega's begeleidt. Verder blijkt uit foto's en een getuigenis van een collega met wie hij hechte banden heeft ontwikkeld dat verzoeker samen met het gezin van deze collega kerst heeft gevierd.

Het weze herhaald dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren), in België heeft doorgebracht. De bijgebrachte stukken en de toelichtende verklaringen geven samen blijk van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Uit dit alles blijkt dat verzoeker al geruime tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en zich heeft laten leiden door de hier geldende waarden en vrijwillig heeft gekozen voor een opleiding in de horeca, waar hij zich inmiddels heeft opgewerkt tot chef en nieuwe collega's begeleidt en bijgevolg functioneert in een omgeving die als problematisch wordt ervaren in de streng conservatieve visie van de taliban en dat hij, mede gelet op het bijwonen van het kerstfeest bij een hechte vrouwelijke collega, de regels van de islam niet strikt interpreteert. Dit zijn bewuste keuzes die voor een Afghaanse jongen opvallend zijn en sterk afwijken van de normen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het talibanregime.

De Raad is van oordeel, het geheel van bovenstaande elementen en de toelichting van verzoeker ter terechtzitting in overweging genomen, dat verzoeker zichzelf dermate heeft aangepast dat hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse

gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad stipt tenslotte aan dat de verwerende partij ter terechtzitting stelde zich te schikken naar de wijsheid van de Raad met betrekking tot de aangevoerde verwestering van verzoeker.

De Raad is, op basis van het geheel van de voorliggende en aan verzoeker eigen elementen, van oordeel dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit of dat hem minstens een verwestering zal worden toegeschreven.

De omstandigheid dat er onduidelijkheid blijft bestaan over verzoekers regio van herkomst in Afghanistan doet hier geen afbreuk aan. Ongeacht waar in Afghanistan verzoeker voor zijn komst naar België verbleef, blijven voorgaande vaststellingen overeind.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, acht de Raad de kans reëel dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan verzoeker: (i) het feit dat hij reeds zeven jaar geleden op veertienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa, (ii) zijn verblijf gedurende zeven jaar in België en zijn doorgedreven integratie in de Belgische samenleving en (iii) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwestern' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van (een toegedichte) verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en, zoals hoger aangehaald, leeft de perceptie dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS